

Sygn. akt II S 12/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisław Sielski
Sędziowie:	SA Stanisław Urban (spr.) SA Zbigniew Różański
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paweł Szemberski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Janusza Drozdowskiego

w sprawie ze skargi pełnomocnika H. P., G. P., D. P.

– H.M.B. (...) s.c.

na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy o sygn. akt 1 Ds. 214/14/Sp

bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w M.

na podstawie art. 9 ust. 2, art. 17 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 czerwca

2004 roku o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy

w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U.

Nr 179, poz. 1843, z. zm.)

postanowił:

I. **odrzuć** skargę;

II. **zwrócić** skarżącej H. P. (2) kwotę 100 (sto) złotych uiszczoną tytułem opłaty od wniesionej skargi.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik reprezentujący H. P., G. P., D. P.- H.M.B. (...) s.c., u których dokonano zabezpieczenia rzeczy na potrzeby postępowania przygotowawczego, w oparciu o przepisy ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora

i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. 2004 r. Nr 179, poz.1843 z zm.) – powołanej dalej jako „ustawa o skardze”, wniósł o:

- 1) stwierdzenie przewlekłości postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w M. w sprawie o sygn. akt 1 Ds. 214/14/Sp,
- 2) zalecenie P. prowadzącemu sprawę wydania postanowienia o dokonaniu zwrotu dowodu rzeczowego w postaci 18 360 sztuk cegły klinkierowej dla uprawnionego – jej właściciela H.M.B. (...) s.c. w S.,
- 3) przyznanie na rzecz skarżącej spółki od Skarbu Państwa- Prokuratora Okręgowego w T. kwoty 5 000 zł tytułem odpowiedniej sumy,
- 4) zwrot uiszczonych opłat,
- 5) zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W sprawie zachodzi kilka podstaw, które uniemożliwiają merytoryczne rozpoznanie skargi.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż skarga została złożona przez osoby nieuprawnione, zatem – zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy o skardze - podlegała odrzuceniu.

Zakres badania sprawy określany jest przez wnoszącego skargę.

W przedmiotowej skardze jej autor wnosił o stwierdzenie przewlekłości postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w M. o sygn. akt 1 Ds. 214/14/Sp. Określony w art. 3 ustawy o skardze katalog postępowań, w których stronom przysługuje prawo do wniesienia skargi na przewlekłość postępowania, ma charakter zamknięty (tak np. postanowienie SA w Krakowie z dnia 6 czerwca 2013 r., S 2/13, KZS 2013/6/95). Zgodnie z art. 3 pkt 4 powołanej ustawy, w postępowaniu karnym, uprawnionym do wniesienia skargi jest strona oraz pokrzywdzony, nawet jeśli nie jest stroną. Na etapie postępowania przygotowawczego stronami są podejrzany i pokrzywdzony i oni będą uprawnieni do złożenia skargi na przewlekłość postępowania przygotowawczego.

Wniesienie zaś skargi przez inną osobę- w tym przypadku osoby, u których dokonano zabezpieczenia rzeczy - musi spotkać się z reakcją określoną w art. 9 ust. 2 ustawy o skardze, a mianowicie jej odrzuceniem, jako wniesioną przez osobę nieuprawnioną.

Jak wspomniano na wstępie, w niniejszej sprawie mamy do czynienia z kilkoma podstawami, które uniemożliwią merytoryczne rozpoznanie skargi na przewlekłość postępowania.

Skarga została wniesiona w dniu 31 marca 2015 r. (data stempla pocztowego), a postępowanie przygotowawcze umorzono 31 grudnia 2014 r.

Zgodnie z art. 5 ust 1 ustawy o skardze, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

W tych okolicznościach nie może ulegać wątpliwości, że skarga na przewlekłość postępowania, złożona została po upływie terminu, o jakim mowa w w/w przepisie, a skoro tak, to w myśl art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze winna zostać pozostawiona bez rozpoznania (gdyby nie zachodziła podstawa do jej odrzucenia).

Należy jeszcze wskazać na inną przyczynę pozostawienia skargi bez rozpoznania, przy czym istotne jest w tym wypadku pojęcie „sprawy” jako przedmiotu skargi na przewlekłość postępowania, na co zwraca uwagę Prokurator Okręgowy w T. w odpowiedzi na skargę. Pojęcie „sprawy” zdefiniował Sąd Apelacyjny w Krakowie w postanowieniu z dnia 16 marca

2011 r., II S 5/11, KZS 2011 nr 5, poz. 61, Prok. i Pr. 2011 nr 12, poz. 35, KZS 2011 nr 6, poz. 55, Legalis, przyjmując, iż „pojęcie „sprawa”

o którym mowa w art. 1 ustawy o skardze obejmuje jedynie sprawę co do istoty, a nie wszelkie sprawy, które występują w toku danego postępowania. Oznacza to, że sprawą w znaczeniu przedmiotowej ustawy jest postępowanie przygotowawcze, międzyinstancyjne, rozpoznawcze, odwoławcze, wykonawcze, zabezpieczające i egzekucyjne, a także postępowanie w sprawie o odszkodowanie za niesłuszne skazanie, aresztowanie i zatrzymanie, postępowanie ulaskawieniowe i w sprawie wydania wyroku łącznego. Chodzi o postępowanie rozumiane jako całość, to jest takie, w którym ma zapaść orzeczenie o prawach osoby, która wszczyna postępowanie”. Również najwyższa instancja jest zdania (post. z dnia 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14, LEX nr 1552610), iż „przepisy ustawy z 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki nie przewidują odrębnej skargi na przewlekłość postępowania incydentalnego.”

Poglądy te należy w całości zaakceptować.

Postępowanie o złożenie rzeczy do depozytu sądowego, w rozumieniu sprawy, w przytoczonym powyżej znaczeniu nie mieści się.

Na koniec, z uwagi na wniesione na skargę odpowiedzi przez Prokuratora Rejonowego w Mielcu oraz Prokuratora Okręgowego w Tarnobrzegu oraz proponowane przez te podmioty, odmienne rozstrzygnięcia, jakie powinny zapaść w sprawie, poczynić należy kilka uwag. Otóż w przedmiocie skargi na przewlekłość postępowania, oczywiście tej dotyczącej się postępowania karnego, Sąd ma możliwość podjęcia kilka rodzajów rozstrzygnięć o charakterze formalnym. Po pierwsze, w sytuacjach określonych w art. 9 ustawy o skardze, sąd skargę odrzuca. Po drugie, gdy skarga nie spełnia wymogów pisma procesowego określonych w art. 119 k.p.k., a brak jest tego rodzaju, że nie można skardze nadać dalszego biegu

i nie zostanie on uzupełniony w terminie, sąd uznaje skargę za bezskuteczną (art. 8 ust. 2 ustawy o skardze w zw. z art. 120 § 2 k.p.k.). Po trzecie, gdy skarga jest niedopuszczalna z innych względów niż wymienione (nie wniesiono jej w toku postępowania albo dotyczy postępowania, którego przewlekłość nie może zostać zaskarżona na podstawie przepisów ustawy o skardze na przewlekłość postępowania – sąd pozostawia ją bez rozpoznania (art. 8 ust.2 ustawy o skardze w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.) [W. Jasiński, Zaskarżalność rozstrzygnięć w przedmiocie skargi na przewlekłość postępowania karnego. Państwo i Prawo. 2010.6.67, str. 77; W. Jasiński, J. Skorupka, W. Szydło. Skarga na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Komentarz. Wydawnictwo C.H. Beck. Warszawa 2010, str. 198 -206].

Dlatego też, mając na uwadze treść art. 3 ust. 4. ustawy o skardze skargę, wniesioną przez pełnomocnika H. P., G. P., D. P.- H.M.B. (...) s.c., skargę należało odrzucić, jako wniesioną przez osoby nieuprawnione.

Jeśli skargę wniosło kilka osób, każda z nich uiszcza opłatę oddzielnie; jeżeli została uiszczona jedna opłata bez odpowiedniego wskazania, uznaje się, że wniosła ją osoba wymieniona jako pierwsza w skardze (art. 17 ust. 2 ustawy o skardze).

W sprawie została wniesiona jedna opłata, toteż w myśl cytowanego wyżej przepisu przyjęto, że wniosła ją osoba wymieniona jako pierwsza w skardze, czyli H. P. (2). Wzywanie pozostałych skarżących do uiszczenia opłaty, z uwagi na orzeczenie jakie wydano w sprawie, byłoby bezprzedmiotowe.

W konsekwencji tego rozstrzygnięcia, na podstawie art. 17 ust. 3 przywołanej ustawy, należało zwrócić wniesioną przez skarżącą H. P. opłatę.

W świetle powyższego Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.